

forsørgelsesprincippet ikke i mindste Maade brydes, fordi udslidte Mennesker faa en Alderdomsunderstøttelse. Den er virkelig haardt tiltrængt i den Alder, hvor Folk meldte sig og er ude af Stand til at skaffe sig Udkommet — i de fleste Tilfælde ere de over 60 Aar — med en gennem 40 til 50 Aar angreben Arbejdsevne. Samfundet kan vanskeligt efter alt, hvad Arbejderne have maattet ofre til det, betragte det som noget nedværdigende for gamle og fattige, at de møde og faa gennemsnitlig 136 Kr. i Understøttelse af Kommune og Stat. Jeg har haft Lejlighed til at undersøge Forholdet for en Del gamle Menneskers Vedkommende, der søge Understøttelser, idet jeg har set de Ansøgninger om Alderdomsunderstøttelse, der gennem 4 Maaneder ere indkomne til Københavns Kommunalbestyrelse. Der indkom i disse 4 Maaneder 872 Ansøgninger om Hjælp, og det viste sig, at 808 af disse Ansøgere havde fra 1 til 6 Sygdomme, kun 64 vare fri for Sygdomme. 808 Ansøgere vare altsaa i Virkeligheden i høj Grad Arbejdsinvalid. Det forekommer mig at være urimelig Tale, at der skulde være noget nedværdigende i, at et gammelt Menneske, der kan have op til 6 Sygdomme, siger: Nu er jeg ikke længere i Stand til at ernære mig, saa nu maa det offentlige træde til og hjælpe mig med gennemsnitlig 136 Kr. aarlig. Men brydes der noget godt Princip, som det ærede Medlem paastaar, naar gamle fattige faa Alderdomsunderstøttelse, hvorledes staar det saa til med andre i Samfundet, der ogsaa faa noget? Hvorfor skulle militære og civile Embedsmænd ikke forsørge sig selv? Statens Pensionsbyrde er omtrent lige saa stor som Statens Udgift til Alderdomsunderstøttelsen. Naar en Højesteretsjustitiarius faar 12,500 Kr. i Pension, en Minister 6,000 Kr., en General 5,000 Kr. o. s. v., er det saa Bevis paa Selvforsørgelse, er det saa mere tiltalende, at de Folk faa Tusinder i Alderdomsforsørgelse, end at de andre kun faa 136? Ja, for dem selv er det mere tiltalende, men der kan ikke være Tale om, at Selvforsørgelsesprincippet brydes stærkere, fordi vedkommende kun faar 136 Kr., end naar han faar 12,500 Kr.

Det ærede Medlem fra Kolding siger paa Sp. 257, at man ikke fremmer Spar-

loven. Han siger: naar Folk blive nogle og 50 Aar gamle, sige de: „Hvad skulde vi egentlig spare sammen for; selv om vi ved den yderste Nøjsomhed og Sparsommelighed maaske kunde naa frem til at klare os selv uden Alderdomsunderstøttelse, hvad have vi saa for det?“ Ja, „hvad have vi saa for det“, sige disse gamle Folk efter det ærede Medlems Mening. Det ærede Medlem siger, at vi skulle fremme Sparsommelighed. Det er noget af det gale, Alderdomsunderstøttelsesloven gør, at den ikke driver Folk til at være mere sparsommelige, men tror virkelig det ærede Medlem fra Kolding, at en Landarbejder, en Arbejdsmand eller en Fabriksarbejder har noget at spare af? Han burde vide, at Livet for disse mange Tusinde Mennesker er een lang Tale om Nøjsomhed, een lang, stor Kamp for at gennemføre Sparsommelighed i den Udstrækning, som muliggor, at disse Mennesker overhovedet kunne leve. Det forekommer mig derfor, at al Tale om Sparsommelighed og Nøjsomhed er i højeste Grad ilde anbragt overfor de fattigste i Samfundet. Hold den Tale, min gode Præst, for Biskoppen, Generalen, Højesteretsdommeren, for de have noget at spare af, det har Landarbejderen ikke.

Man har Grund til at forbausnes over, at det ærede Medlem i den Stilling, hvori han er, lader Partipolitikken og Overklasse-moralen faa Overtaget, naar der er Tale om Arbejderne. Flere andre Præster i vort Land se anderledes menneskeligt paa Tingene. Jeg skal ikke citere nogle af de socialdemokratiske eller radikale Præsters Udtalelser, hvoraf der foreligger adskillige, som kunde være en god Lære for det ærede Medlem fra Kolding, men jeg tager et andet Eksempel: en Sognepræst Kühnel, som for en Del Aar siden levede i Haarløv i Syd-sjælland. Han var efter Sigende Meningsfælle med det ærede Medlem fra Kolding, man siger i alt Fald paa Egnen, at han var Højremand. Han skrev i 1884 en lille Pjece om Arbejderspørgsmaalet og udviklede navnlig Tanken om Pension eller Alderdomsunderstøttelse til Arbejderne. Han siger der, at Arbejderens Tid og Kræfter ere hans Kapital, og at derfor maa han ogsaa have berettiget Krav paa at faa Renter af sin Kapital. Enhver Kapitalist besidder jo den Rente, siger Præsten Kühnel, og han gør